

Forfatter: Andersen, H. C.

Titel: Udrag fra O.T.

Citation: Andersen, H. C.: "O.T.", i Andersen, H. C.: *O.T.*, udg. af Mogens Brøndsted , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, i samarbejde med Nyt Dansk Litteraturselskab, cop. 1987, s. 104. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-andersen04val-shoot-idm140137150271312/facsimile.pdf> (tilgået 10. maj 2021)

Anvendt udgave: O.T.

I Theatret interessere vi os for den kjæmpende Uskyldighed, dog endnu mere griber vi, naar det er et heelt Folks Skjæbne, som afgjøres; derfor har *Vilhelm Tell* saa stor Interesse; det er ikke den Enkelte, som her tiales, det er dem Alle. Her er Kjød af vort Kjød, Been af vore Been. Større end Skuespillet, Digteren skaber, var her hos *Otto* Skildringen af Julidagene. Denne var selve Virkeligheden, i hvilken han levede. Hans Hjerter var opfyldt af Beundring for *Frankerige*, der havde kjæmpet Frihedens hellige Kamp, med Sværdets Ord udtalt Tidsalderens Banstraale over Oplysningens og Forædningens Fjender.

Den gamle Præst foldede sine Hænder, da han hørte det, hans Øie finklede, men snart lystede han med Hovedet. »Tør saaledes Menneskene dømmes den af Gud Salvende? Hvo som griber til Sværdet, skal omkomme ved Sværdet!»

»Kongen blev til for Folkets Skyld,« sagde *Otto*, »ikke Folket for Kongens!»

»*Ludvig* den Sættendes ulykkelige Datter!» sukede *Rosalie*. »Tredie Gang er hun da forjaget fra sit Fædreland. Forældre og Broder dræbt! hendes Gemal vanæret! Selv har hun Aand og Hjerter. Hun er det eneste Mandfolk af *Bourbonerne*, sagde jo *Napoleon*.«

Præsten, gammeldags ærlig, Royalist af sit ganske Hjerter, betragtede Sagen med vakkende Mening og Frygt for Fremtiden. *Rosalie* tænkte meest paa dem, som vare blevet ulykkelige, de kongelige Damer og de stakkels Børn. Hver fulgte sin Natur og sin Alders Anskuelse, og det gjorde ogsaa *Otto*, og derfor var hans Sjæl begeistret. Begeistring hører Ungdommen til. Om *Paris* drømte hans Tanke, derhen fløi hans Ønsker! »Ja, reise vil jeg!» udbrød han. »Det vil give min hele Character en kraftigere Retning! jeg vil og maa!» tilfoiede han stille i sine Tanker, »min Sorg vil udlettes, Barndoms-Erindringerne glemmes. Derude møder jeg ingen Rædselsbilleder, som her. Min Fæder er jo død. Fremmed Jord ligger over hans Kiste!»

»Men Embedsexaminen!» sagde den gamle Præst, »see at faae den først! det er altid godt at have den i Baghaanden, selv om Du ikke bruger den! Nu tager Du i Aar din *philosophicum* —!»

»Og næste Foraar reiser jeg!» sagde *Otto*.

»Det kommer da an paa din Curator, min Dreng!» sagde Præsten.

Nogle Dage gik. Det begyndte at blive *Otto* eensomt i Hjemmet. Alt dreiede sig her i en snever Kreds. Hans Aand var vant til at gjøre